

nista. ampak obdelovali torbico, kakor bi jo bila Urška nalašč za nji napolnila. Seveda sta se morali kozi kmalu umakniti, ali škode sta pa le naredili veliko, vsaj Urška je tako trdila. Pa saj je Gabrov vrt velik in cvetic dovolj, no se bo že kako popravila ta škoda, ne res, Urška?

E, zares je poletenski čas lepa nedelja pridnim otrokom! In tudi meni je bila lepa. Ni bil sicer dolg moj sprehod, pa sem ga bil vendar-le vesel, saj sem videl marsikaj zanimivega in veselega, čeprav mi prav vse ni bilo všeč. »Pa pojdem še katerikrat po ti stezi za vasjo«, dejal sem si doma »in če opazim kako nerodnost ali kaj dobrega, vse bom naznanil tudi drugim otrokom!«. Ali tega mi ni treba obetati, saj me že poznate, da si ne vežem jezika v takih rečeh.

Andrejačev Janez.

Kokot naš in kokodaja.

Kokot naš in kokodaja
Putke za seboj sprevaja.
Kokot naš, ta vojskovej,
Kukurika, žuga boj!
Koklja stopa čez dvorišče,
Vseповsodi hrane išče!
Zrnc drobnih, išče žita,
Da ji deca bode sita!
Deca putke boje razne,
Ah igračice prijazne!
Skačejo veselo, živo
Zró z očesci ljubeznivo . . .
A kokota srd se loti,
Možko razprostrè peroti,
Vrh gnojišča zakukurika —
Čast se to mu zdi velika!

Koklji pa se širi goža,
Ko v višavi gleda moža . . .
Trudnost v svoji deci sluti,
Širom razprostrè peruti;
Ljubeznivo potlej skliče,
Da životke jim ogreje,
Kakor mati le umeje . . .

Uči tú se, dete milo,
Da boš stariše ljubilo
Potlej spolnil večni Oče
Prošnje bode tvoje vroče:
V vseh nesrečah bo te branil
Mamo, ateja ohranil.

Vnèslav.

Kateri je srečnejši?

Gožek je šel z očetom po vasi. Nekako v sredi vasi zagledata gluhomutca Pavelčka, ki je sedel na pragu domače hiše. Jako se jima smili ubogi deček in sočutno ga premišljujeta. »O ubogi Pavelček«, reče Jožek očetu;